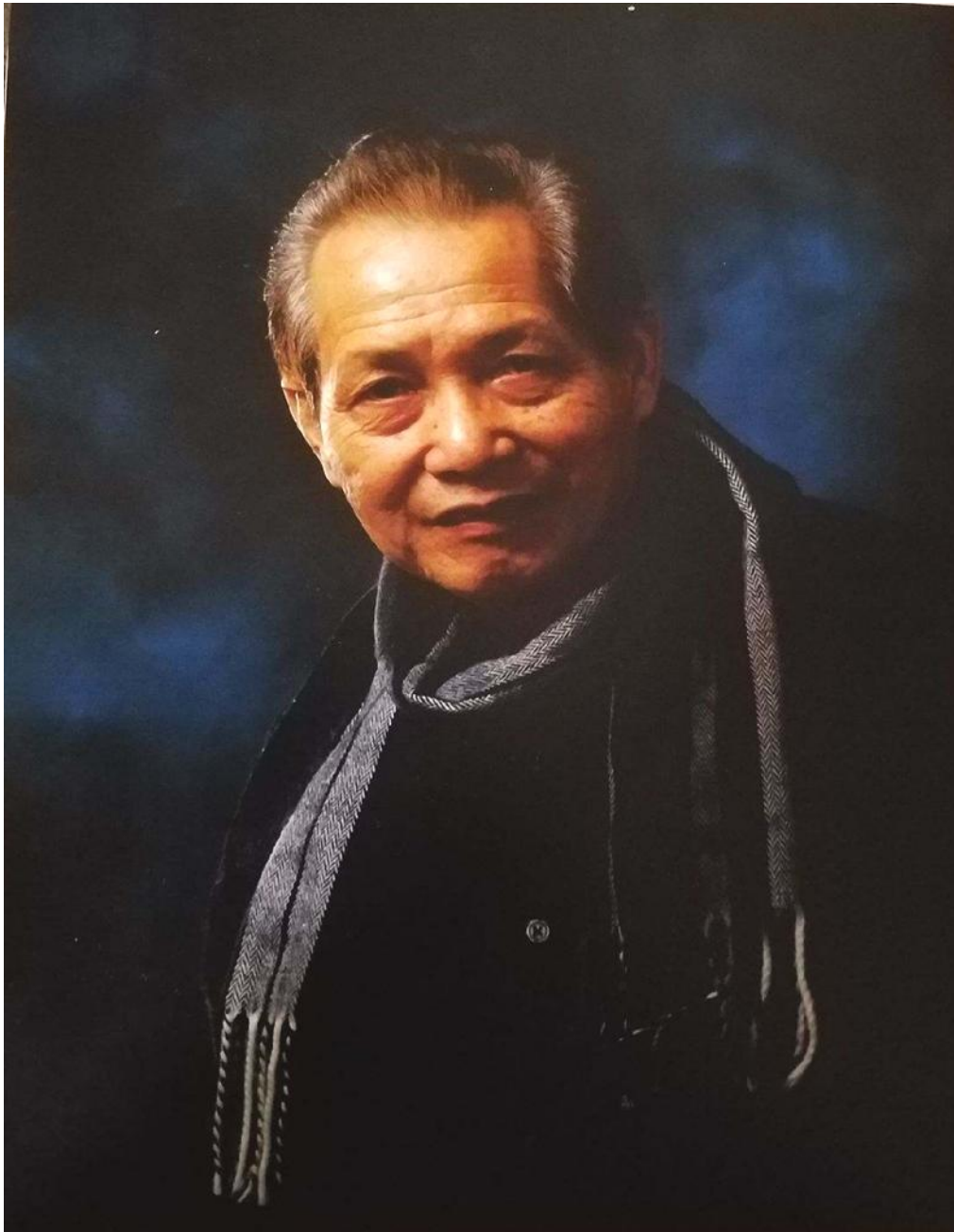

Tưởng Nhớ Anh Lưu Thanh Vương

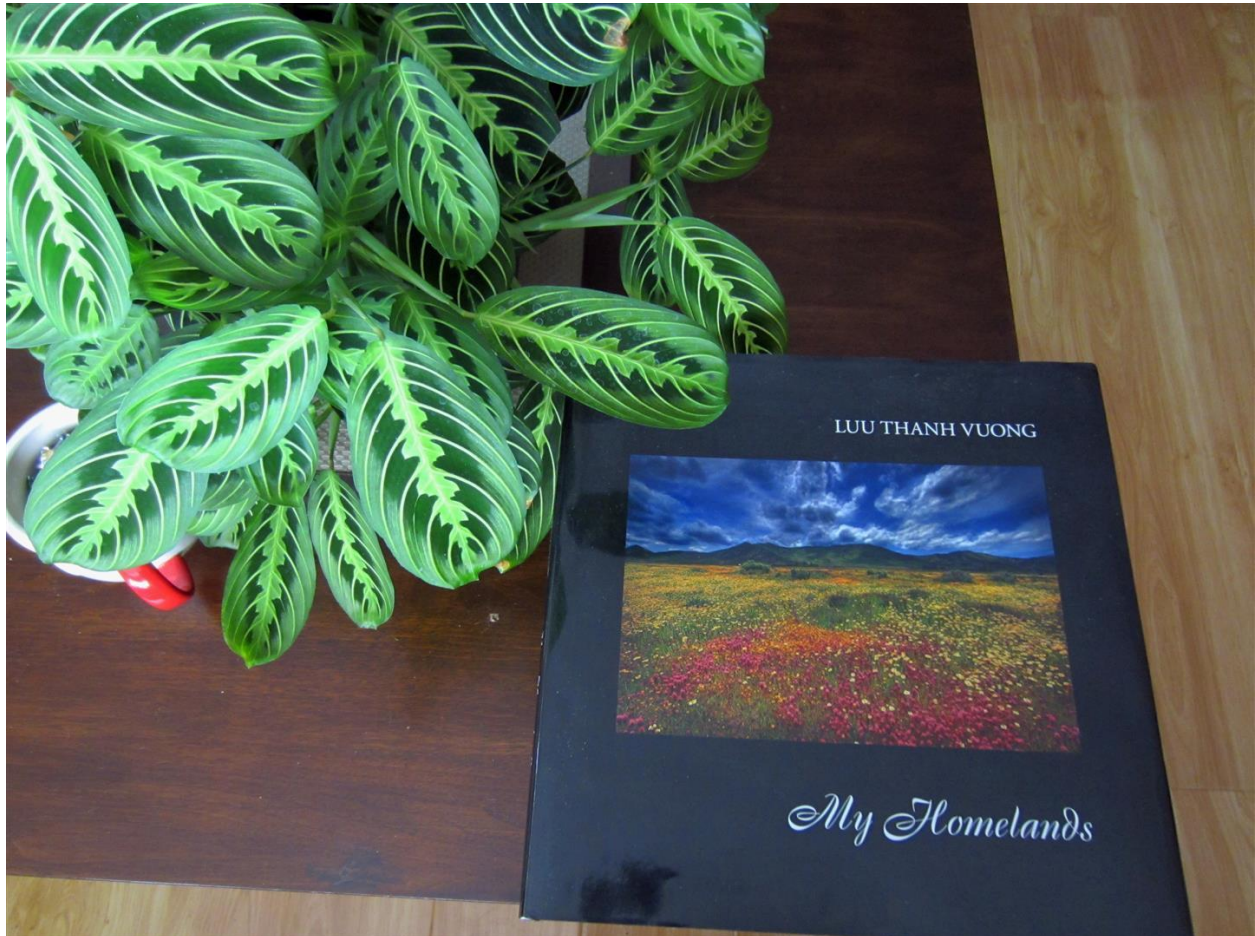
Ngày thứ Sáu 7-2-2020 vừa qua, khi đến thăm phòng triển lãm Bonsai, Tranh, Ảnh, Cắm hoa tại thương xá Westminster, tôi thực sự bàng hoàng xúc động khi được chị Dzung-Truyền cho hay anh Lưu Thanh Vương đã xa rời trần thế.

Sau khi dạo qua phòng tranh, bước ra khỏi cửa tôi thấy mọi vật quay cuồng, mặt mày choáng váng, dường như muốn ngất xỉu, vội ngồi xuống ghế, vài phút sau hiện tượng này lại tái diễn, tưởng là sẽ đi theo anh Vương ...

Phòng tranh này mỗi năm 2 kỳ, là nơi một số anh em nghệ sĩ người Việt tới đây để trưng bày tác phẩm, gặp gỡ bạn bè và cùng nhau góp một phần làm đẹp cho cộng đồng chúng ta sinh sống.

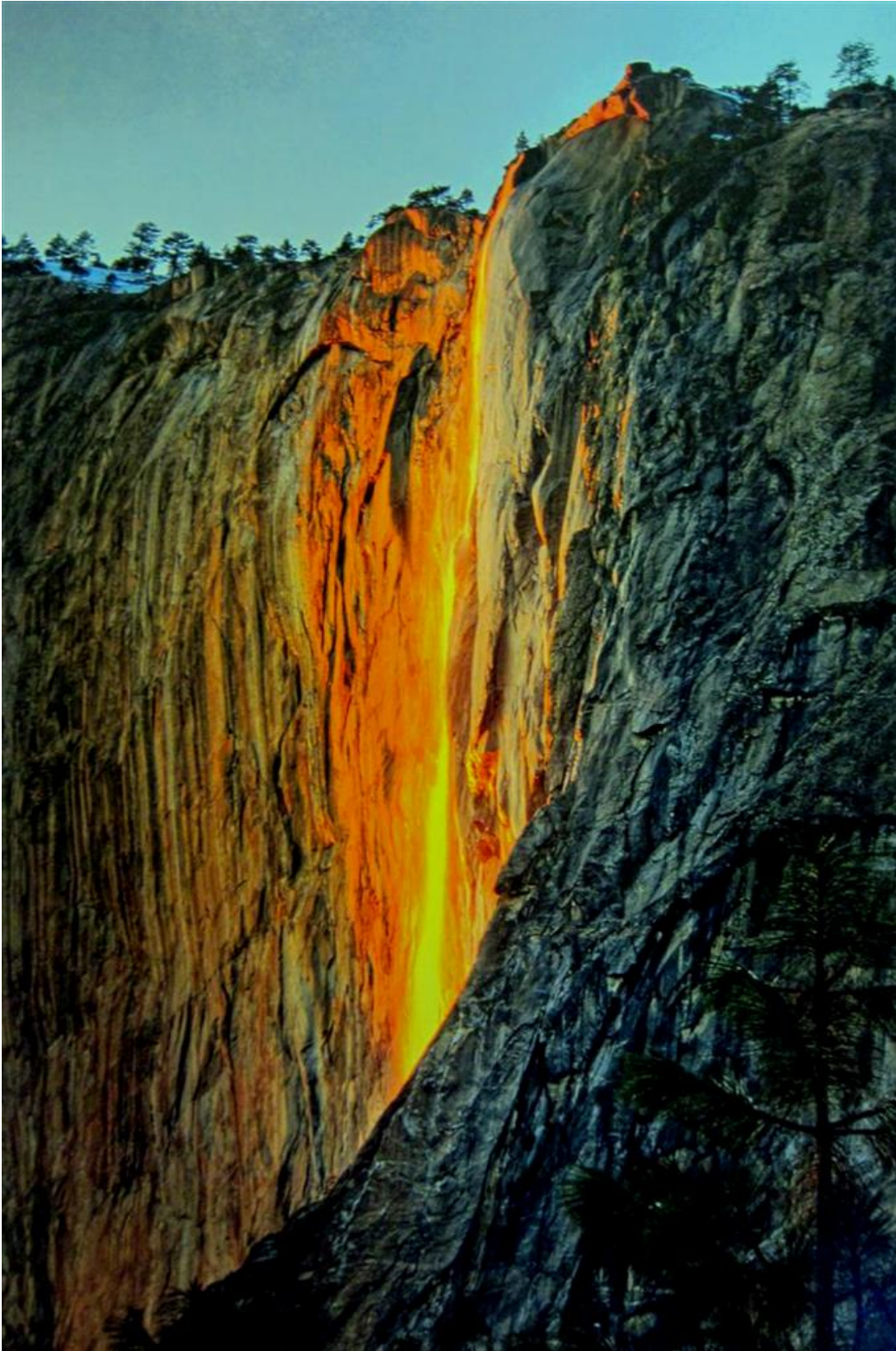
Bốn năm trước, đây cũng là nơi tôi gặp anh Vương và anh đã tặng cho tôi tuyển tập “My Homelands”, gồm gần 200 bức ảnh nghệ thuật mà anh đã mất 27 năm lặn lội thu hình ở khắp mọi nơi.

Là một cựu quân nhân Hải Quân VNCH từ năm 1964, tới 1975 di tản sang Hoa Kỳ anh cũng như những người tỵ nạn khác phải lo sinh kế cho gia đình, mãi cho tới năm 1983 anh mới có điều kiện theo đuổi niềm đam mê về nhiếp ảnh.

Anh là thành viên kỳ cựu của nhiều hội nhiếp ảnh như: Artistic Photography Association (APA), Federation Internationale De L'Art Photographique (FIAP) và Photographic Society of America (PSA), anh đã có nhiều tác phẩm tham dự nhiều cuộc triển lãm quốc tế và đoạt được nhiều giải thưởng quý giá.

Tôi quý mến anh vì cùng là những người yêu thiên nhiên, ưa thích nghệ thuật. Lời lẽ khiêm tốn và nhỏ nhẹ, tâm lòng của anh gói gọn trong 2 chữ “My Homelands” đã thể hiện qua bức tranh: Yosemite “Firefall”, một kỳ quan hiếm có của tiểu bang California, nơi anh và tôi đã chọn là quê hương thứ 2. Kỳ tích bức thác lửa này chỉ xảy vào vài ngày trong tháng 2 mỗi năm và năm có năm không.

34 năm sau, anh trở về thăm quê hương cũ thu lại nhiều hình ảnh đẹp đẽ mà hàng triệu người chúng ta đã phải đành đoạn bỏ đi, vì nơi đó không còn Tự Do - Dân Chủ. Tình người đã mất, chỉ còn đầy rẫy những mưu mô thâm độc, bóc lột lẫn nhau, chỉ còn đôi mắt trắng dã, ngờ vực của trẻ thơ, khó lòng tìm thấy tấm lòng thanh thản cảm cúi đầu bức tranh như cô thiếu nữ này.

Anh Vương ra đi, chúng tôi mất một người bạn tốt, làng nhiếp ảnh VN hải ngoại mất một người anh quý mến. Nhưng kỷ vật quý báu của anh đã được chị Vương tặng lại cho những người trong ban tổ chức cuộc triển lãm vừa qua sẽ nhắc nhở chúng tôi mãi mãi nhớ tới anh.

Tạm biệt anh Lưu Thanh Vương! Rồi đây chúng ta kẻ trước người sau sẽ gặp lại nhau ở quê hương yêu dấu, nơi đây đầy ấp tình thương, không còn những tệ nạn của xã hội và nhất là người ta không dùng những danh từ hoa mỹ để lừa dối, giết hại lẫn nhau nữa.

Bolsa 2-2020

Bùi Xuân Đáng